

[Madsen-Mygdal.]

maatte kunne gives en saglig Begrundelse fra de Partier, der for mindre end to Maaneder siden har stemt imod eller undladt at stemme for dette Finanslovsforslag, som de altsaa nu er villige til at stemme for. Vi har allerede hørt, at Begrundelsen alene skal søges deri, at Afstemningen i det forrige Folketing var en politisk Afstemning. Meningen med denne Begrundelse maa jo aabenbart være den, at naar Ordet „Politik“ nævnes, saa hører Sagligheden op. Hvis nogen hidtil har ment, at der ogsaa i politiske Afgørelser dog maatte kræves et vist Maal af saglig Konsekvens, saa kommer de til at revidere denne Opfattelse, i hvert Tilfælde med Hensyn til Socialdemokratiets politiske Afgørelser. For dette Parti er Politik og Saglighed to vidt forskellige Begreber, som intet som helst har med hinanden at gøre. Derfor maa man heller ikke vente nogen Begrundelse fra Socialdemokratiet for, at nøjagtig det samme Forslag, som man stemte imod under den ene Regering, det stemmer man gladelig for, naar det fremsættes af en anden Regering.

Vedrørende det nylig afholdte Valg til Folketinget er der jo talt og skrevet saa meget siden Valgdagen, at jeg ikke finder Anledning til her at fremsætte ret mange Bemærkninger. Jeg giver den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, Ret i, at — det kan jo alle se — Valget gav en ubestridelig stor Fremgang for Socialdemokratiet. Det var de 96 000 Stemmer, som Socialdemokratiet vandt frem, der afgjorde Resultatet, og med fuld Berettigelse er derfor ogsaa nu Regeringsmagten overdraget til dette Parti. Og jeg forstaar meget vel, at Partiets Ordfører herfra udtaler sin Glæde og sin Stolthed over den Valgsejr, Partiet har vundet.

For det andet Regeringsparti, det radikale Venstre, der nu er i saanøje Forbindelse med Socialdemokratiet, at det vil være svært at sige, hvor det ene Parti begynder og det andet holder op, gav Valget derimod ikke en saadan Fremgang; tværtimod, Valget gav relativt en mindre Tilbagegang.

For det konservative Folkeparti, som havde fremkaldt Valget, er Resultatet ogsaa uomtvisteligt. Jeg skal afholde mig fra en nærmere Omtale af, hvad dette Parti gennem dette Valg har opnaaet baade for sig selv og navnlig for Partiets store Mærkesag, Forsvarssagen. Jeg overlader ganske til Partiets ærede Ordfører, naar han nu, formentlig om lidt, tager Ordet, at gøre op,

hvad der er vundet gennem den konservative Aktion mod Finansloven, som Partiet foretog i det forrige Folketing.

Partiet Venstre havde som Regeringsparti paataget sig den i høj Grad utaknemmelige og partimæssigt selvfølgelig i høj Grad ufordelagtige Opgave at foretage en nødvendig Omregulering af de offentlige Udgifter, den Omregulering, som var blevet en uafviselig Nødvendighed. Det maatte ventes, at med den i Bund og Grund uærlige Agitation — ja, den ærede Ordfører maa undskyldte, at jeg siger min Mening om det, selv om det ikke behager ham —, med den i Bund og Grund uærlige Agitation, som navnlig Socialdemokratiet udfoldede under Frasen: „At tage fra de fattige og give til de rige“, maatte Stillingen være usikker. Det var givet. Og det kunde ventes, at Valget kunde give nogen Tilbagegang i Stemmer. Det blev dog ikke Tilfældet, Venstre holdt sine Stemmer, og det gik ogsaa noget frem; Venstre blev næst Socialdemokratiet det Parti, der havde den største Stemmefremgang ved Valget. Men vi maa selvfølgelig indrømme, at den var ringe i Sammenligning med den store Stemmefremgang, Socialdemokratiet havde. Der er dog alligevel for Venstre Grund til at paa-skønne, at en saa betydelig Kærne af danske Vælgere, baade i By og paa Land, har kunnet modstaa den giftige Agitationstaage, som under denne Valgkamp i ganske særlig Grad har været udspredd over Landet.

Vedrørende Forsvarssagen har de to Partier, som nu i Fællesskab danner Regeringen, rundt omkring, fra Hus til Hus, fremvist Billeder af lemlæstede Mennesker, og de har mundtligt og skriftligt udbredt malende Skildringer af Giftgassens frygtelige Virkninger for derved at give det Udseende af, at de var de eneste, der ønskede vort Land holdt udenfor Krigens Ulykker og Ødelæggelser, de eneste, der havde Patent paa det Middel, der kunde sikre os herimod. Ja, det er paa denne Maade lykkedes dem overfor adskillige ubefæstede Sjæle fuldstændig at tilhulle og tildække det Spørgsmaal, der i denne Henseende er det afgørende: paa hvilken Maade vi sikrest undgaar alle disse Krigens Ulykker, om det skal ske ved at lade Landet ligge aabent, ubeskyttet hen eller ved at opfylde de Neutralitetsforpligtelser, som alle andre Stater anerkender for en Nødvendighed, i hvert Tilfælde i Øjeblikket.

Men endnu mere virksom for Socialdemokratiets Stemmefremgang end denne Giftgasagitation blev navnlig den Taage, hvori